

2. Mluvicí hlava

Luxusní kasino ‚U Blázna‘ bylo narvaný k prasknutí. Kdysi provinční diskotéka s barem byla již značně rozrostlá a podnik se stal oblíbeným cílem bohatých návštěvníků Saturnu VI.

Kapitán Blázen s posádkou a hostem Johnem seděli v soukromých prostorech a koukali výhledem na taneční parket, kde křepčilo několik opravdu vyndaných ženštin.

„Mám pěknou kancelář, žejo?“ balil Blázen brko.

„Skutečně ano,“ odpověděl John a pil pivo.

„Odsud papíruju, nemám moc v oblibě oficiální úřední budovy, jsou takový hrozně sterilní.“

„Tomu rozumím,“ usmál se John a sáhl po dalším lahváči.

V podstatě uběhlo několik velmi náročných dnů, během kterých kasinem prošlo mnoho význačných hostů.

„Šéfe, všechno šlape jak madagaskarský hodinky,“ přišel Pong a uvelebil prdel v křesle.

„To jo, já už mám taky odpracováno, teď začíná konečně pohoda,“ povaloval se Blázen v pohovce, kouřil joint a popíjel pivko.

„Konečně, co takhle vyjet na výlet? Rád bych viděl místní zajímavosti a pamětihodnosti, jestli teda tahle dimenze nějaký má,“ přišel John od baru.

„Hm, mohli bysme navštívit Madam Kawasaki,“ přemýšlel Pong nahlas.

„Co je tam k vidění?“

„Johne, opravdu luxusní bordel,“ odpověděl Pong s úsměvem v obličeji.

„Ufff a nějaký památky tam sou? Tady na tom kusu šutru moc historie není.“

„Jo, ty chceš vidět nějaký opravdu starý baráky. Hodně jich je na Zemi, ale tam se nemůžem jen tak ukázat,“ povšiml si Blázen Johnova slabého nadšení pro sexturistiku.

„Přesně tak,“ odpověděl John.

„Hm, tak nejlepší bude konzultace s Madam Kawasaki. Určitě ti něco doporučí,“ odpověděl Blázen.

„Šéfe, vy ste génius,“ usmál se Pong.

„To teda sem,“ odpověděl Blázen a byl velmi spokojen.

Uběhly asi další dva dny, než se Kapitán těžce zvedl z pohovky a promluvil.

„Kdo chce letět tou divnou živou lodí na výlet, může. Johne, asi už je vhodnej čas, nemyslíš?“

„Konečně! Moya je dávno připravená,“ nadšeně vyskočil John.

„Kapitáne, já tady zůstanu, musím pořádně uklidit Stanici, je tam dost nepořádek,“ vysoukala ze sebe Urgha.

„Aha,“ řekl Blázen, kterému bylo jasné, že výlet cizí lodí nikoho příliš nenadchne.

„Šéfe, já se přidám určitě.“

„Můj vůdce, já také.“

„Kapitáne, já půjdu s Jackem, protože musím udělat pravidelnou servisní kontrolu ponorky,“ vstal Karlos a nenápadně odcházel.

„Franka a Doktora se raději ani ptát nebudu,“ zakroutil hlavou Blázen.

„Tak už někdo pojd'te,“ popoháněl John.

Křesla v řídicím centru Moyi byly skutečně pohodlný. Kapitán ihned zjistil, že se automaticky přizpůsobí tělu a místo pro popelníček bylo také.

„Šéfe, velmi zvláštní místo tahle loď. Cítím její vědomí a mám takový podezření, že se mnou komunikuje,“ řekl Pong.

„To je možný, ale já s ní musím mluvit normálně, telepatii neovládám. Moyo, tady pan Kokot ti dá souřadnice a ty nás tam dopravíš,“ reagoval John.

„Johne, velmi ráda a mám to vzít obletem kolem místního Slunce?“ odpověděla Moya.

„Klidně, aspoň se podívám, jakaj tu maj bordel.“

„Počkej, jak to myslíš s tím bordelem?“ nechápal Blázen.

„Normálně, v okolí Země v moji dimenzi je nehoráznýho kosmickýho bordelu, kterej nikdo nechce uklidit. Nefunkční satelity, stanice, trosky z několika posledních obléhání armádou republiky Mars a tak různě.“

„Aha,“ zapálil Kapitán Brko, protože v jeho dimenzi bylo v okolí Země řádně uklizeno, jak se ostatně mohl John zanedlouho přesvědčit.

„Teda máte dobrou úklidovou službu,“ konstatoval, když viděl zářící modrou kouli obklopenou prstencem lodí.

„Číňani se staraj, ale hlavně kvůli tomu, aby bordel neničil jejich zařízení. Víc detailů bych v tom nehledal,“ řekl Blázen a otevřel poklidně dalšího lahváče.

„Helejte, co je to za divnej objekt před náma?“ ukázal Pong na rychle letící předmět.

„Johne, malá nákladní loď s poškozenými motory a míří přímo do atmosféry Neptunu,“ promluvila Moya.

„Tak to bysme jí asi měli pomoci,“ odpověděl a Moya zamířila k oběžné dráze.

„Takhle blízko sem nikdy nebyl. Pěkněj výhled,“ řekl Blázen a potáhl z brka.

Moya zaparkovala na nejnižší možné orbitě.

„Johne, dolů nemůžu. Atmosféra by mě zabila,“ pověděla.

„Rozumím. Přijímáš nějaký signál?“ řekl John.

„Ne, budete muset dolů výsadkovým modulem.“

„Tak to se nedá nic dělat,“ zamyslel se John, upil z lahváče a ještě dodal.

„Ale ničeho se nebojte, mám velmi pohodlný člun.“

Futuristický interiér výsadkového modulu hrál všemi barvami, až oči přecházely.

„Tohle je taky živý?“ musel se zeptat Blázen před usazením do pohodlného křesla.

„Néééé, tenhle modul sem zabavil Scorpiovi. Byl jeho oblíbený,“ zasmál se John.

„Ehm, kdo je kurva Scorpio?“ nechápal Pong.

„Scorpius je padouch v mé dimenzi a moc chce získat Moyu. Počkej, někde tu mám jeho fotku,“ začal John pátrat v poličce s manuály.

„Hele, tady je,“ řekl a ukázal fotku týpka v koženém obleku a kožený masce přes obličej.

„No to je úchyl,“ konstatoval Pong.

„Je, ale někdy je mi ho líto,“ řekl John a zapnul pohon modulu.

Výsadkový člun opustil Moyu a John provedl jeden oblet kolem Neptunu, aby se ujistili, že tam kromě nich nikdo není. Nebyli úplně sami, nad jižním pólem měli Číňani postavenou těžební stanici, kterou dolovali z planety vodu a čpavek.

„Nejsou náš problém, voni maj svý vlastní,“ řekl Kapitán a odklepl popel.

„Můj vůdce, každopádně bych je příliš nedráždil,“ vložil se do diskuse Kokot, který doposud hlavně mlčel a věnoval pozornost výpočtům trajektorie pádu hledaného předmětu.

„Kokote, máš pravdu. Už máš spočítáno, kde máme hledat?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, myslím, že ano. Můžu převzít řízení?“

„Nevadí Johne, že ne?“ otočil se Kapitán.

„Rozhodně ne, aspoň můžu pít v klidu pivo,“ odpověděl John a převedl ovládání do Kokotova panelu.

Kokot navedl člun do atmosféry a zanedlouho je obklopila hustá modře světélkující mlha složená z bůhvíčeho.

Letěli po předpokládané trase dopadu záhadného objektu a neviděli naprosto nic. Čím blíže byli ke kamennému a ledem pokrytému povrchu, tím více plyny obklopující planetu blokovaly přicházející signály.

„Můj vůdce, je vám jasné, že jsme teprve druhý výsadek, který se pokusil přiblížit k povrchu Neptunu?“ promluvil Kokot a nepřestával sledovat senzory.

„Fakt? A co zjistil ten první?“ zeptal se Pong.
„To nevíme, nevrátili se,“ odpověděl robot.
„Aha, co to pro nás znamená?“ vyjádřil Blázen jistou obavu.
„Můj vůdce, těžko říct,“ řekl Kokot a svého Kapitána příliš neuklidnil.

Pátrací loď s lehce nakalenou posádkou dosáhla povrchu Neptunu. Mlha zmizela a před sebou viděli studenou krajinu plnou kamení, osvětlenou atmosférickými elektrickými výboji. Z některých trhlin tryskaly proudy jakýchsi plynů, které krátce poté padaly k zemi v podobě sněhových vloček.
„Nádhera,“ okomentoval Blázen přírodní scénérii.
„Můj vůdce, sice souhlasím, ale značně korozivní krása. Letět sem v běžné lodi, tak už jsme mrtvi. A myslím, že i já bych utrpěl nějaké škody,“ doplnil Kokot.
„To nezní moc pozitivně,“ řekl Pong.
„Scorpius by nelítal v něčem, co se hnedka rozpadne. Už toho tahle kocábka vydržela hodně,“ pokusil se je uklidnit John, ale pochyboval o úspěchu.

Letěli nad povrchem a kochali pohledem na krajinu, ve které nechyběly ani jezera a hory pokryté sněhem.

„Můj vůdce,“ skláněl se Kokot nad ovládacími panely.
„Děje se něco?“
„Měli bychom být nad předpokládaným místem dopadu, ale řekl bych, že nic nevidím.“
„Tak to máme dost blbý, co budeme dělat?“ řekl Blázen.
„Můj vůdce, ještě se zdržíme, zachytil jsem slabý signál.“
„Tak nás veď, když nic nenajdem, vyserem se na to a poletíme k Madam Kawasaki,“ rozhodl Kapitán a zapálil čerstvě ubalený brko.
„Můj vůdce, rozkaz,“ odpověděl Kokot a zamířil směrem, odkud přicházel signál.

Letěli přes kopce, údolí, nad jezery i nad pouští a signál zesiloval jen nepatrně.

„Šéfe, jestli dobře rozumím místní mapě, tak brzo budeme na jižním pólu. Přímo pod Číňanama.“
„Pongu máš pravdu,“ odpověděl Kokot a převedl modul přes kopec.
„A ty pičo,“ vypadl Bláznovi joint z huby.
„To mě poser,“ natáhl Pong lajnu.
„Není možný,“ nechápal John.
„Můj vůdce, asi jsme právě objevili civilizaci na Neptunu.“
„Ty vole, Kokote. Jakože na Neptunu žijou Neptuňani?“ zapálil Kapitán z podlahy zvednuté brko.
„Můj vůdce, to brzy zjistíme,“ odpověděl Kokot a zamířil směrem do údolí, ve kterém bylo velké osvětlené město. Nejzajímavější však bylo, že neviděli žádné ochranné pole nebo či jakoukoliv podporu života pro bytosti z uhlíku dýchající kyslík a dusík.
„Co toto jako...?“ nechápal Pong.
„Vypadá to tam, ale obydeně,“ dumal John a kroutil ovladačem dalekohledu. Nastavil maximální přiblížení a spatřili periferii, která kypěla životem. Ulice plné podivných bytostí, jenž vzdáleně připomínaly lidi.
„Šéfe, vypadaj jak živý sochy z Královské cesty v Praze.“
„Pongu, máš pravdu, dálkový senzory hlásí samý kámen a led,“ řekl Kokot, který sledoval přicházející data.
„Každopádně tam budem muset zaletět, co?“ zeptal se Blázen.
„Můj vůdce, rozhodně, signál přichází z centra města.“
„Co se dá teda dělat, pojďme se představit. Přicházíme přeci v míru,“ řekl Kapitán se smíchem a zapálil brko.

Kokot nasměroval modul z kopce do údolí a současně zapnul vysílač na všech frekvencích, kterým oznamoval příjezd významných hostů.

Byli asi v půli cesty, když v dáli zaregistrovali zvednutý prach.

„Můj vůdce, kdosi nás volá,“ ukázal Kokot na blikající diodu.

„Tak ten hovor zvedni, ne?“ řekl Blázen.

John stiskl tlačítko a z reproduktoru zazněl fakt divný zvuk, jako když praskal kámen.

„Chrrr, chrrr, krrchh, chrrr rrrchhkrch...“

„Co to kurva?“ málem vypadl Bláznovi joint z huby.

„Chrkřchrchr křřchrrrchk chrrr,“ pokračoval pokus o komunikaci.

„Helejte kokoti, je vám hovno rozumět,“ naklonil se nevrlý Blázen k mikrofonu. Praskání kamenů ustalo.

„Šéfe, něco se děje.“

„Sem si Pongu taky všimnul,“ odsekl Kapitán a z reproduktoru vyšel ruch.

„Posíláme vám aktualizaci pro Oogle překladač a rovnou vás upozorňujeme, že jestli ste nějaký šmejdi, tak s váma pořádně vyjebem. Už takhle nás serou Číňani nad našima hlava,“ promluvil studený hlas, znějící jakoby vycházel z jeskyně.

„Cožeto kurva...?“ chytil se Blázen za hlavu.

„Helejte, my nejsme šmejdi, já sem Pong a je tady se mnou slavnej Kapitán Blázen, takže si dejde voraz nebo s váma vyjebu já. Jestli ste o mě ještě neslyšeli, což bych se kurva divil, tak o mě uslyšíte. Rozumíme si?“ promluvil velmi důrazně Pong.

„Jo, slyšeli ste mýho osobního strážce,“ dodal Blázen a hlasitě vyfoukl dým.

Na druhé straně zavládlo krátce ticho.

„Fakt ste to vy?“ promluvil jeskynní hlas.

„No a kdo jinej bych měl kurva bejt?“ odsekl Kapitán.

„Nevím, někdo kdo se za Blázna vydává?“

„Takovou blbost sem ještě neslyšel, kterej blázen by se za nás chtěl vydávat?“ rozesmál se Pong.

„To my nevíme, každopádně vám posílám souřadnice doku s atmosférou. Tam si vás prohlídnem a rozhodnem, co s váma dál.“

„To je rozumný, ať ste kdo ste, ste vopatrný, to se mi líbí,“ řekl do mikrofonu Pong a začal brousit meče.

Mezitím pod loď dojelo vozidlo, které vypadalo jako vytesané z kamene. Ale průzor, pásy a několik zbraní připravených k palbě viditelně prozrazovalo, že se jedná o výtvar inteligentních tvorů.

„Pojedeme za váma a dáme pozor, kdybyste chtěli podniknout něco nečekanýho. Upozorňuju, že tekutý metan je velmi studený, máme ho plnou cisternu a stříkačka dostříkne fakt daleko. Vidíte támhleten vrak čínský průzkumný sondy?“

Blázen se krátce rozhlédl a spatřil havarovanou sondu, kterou poznal.

„Těžební zařízení, ty znám,“ řekl.

„Tak sledujte, co umí speciálně upravenej pomalumrznoucí tekutej metan,“ zazněl studený hlas a z doprovodného vozidla vystříkl proud kapaliny, který s přehledem doletěl až k čínskému objektu. Celý ho pokryla a zmrzla.

„Teď stačí jenom vystřelit,“ pokračoval hlas a zazněl velmi tlumený výstřel. Projektil rozbil zmrzlou sondu na drobné kousíčky.

„Pěkný,“ pochválil předváděčku Blázen a zapálil brko.

Souřadnice a doprovodný vůz dovedl Johnův průzkumný modul k velké kamenné kopuli pokryté neznámým čirým materiálem, za kterým byl vidět čilý ruch.

„My necháme káru venku, sejdeme se uvnitř. Vy teď zamíříte do přechodový komory,“ řekl hlas a vypnul spojení.

Kokot pokračoval ve směru signalizačních šipek, až zastavil před ohromnými vraty z materiálu, který také připomínal kámen a ty se začaly pomalu otevírat. Jakmile byly dokořán, Kokot opatrně navedl loď a zůstal stát. Přechodová komora se uzavřela a syčení vzduchu prozrazovalo tlakování atmosféry.

Vnitřní dveře otevřely vstup do velkého hangáru plného všelijakých postav, které dýchaly kyslík, pily pivo a mluvily srozumitelnými řečmi, jimž překladač vládl.

„Šéfe, mám tomu rozumět tak, že na Neptunu je kolonie, vo který sme doted' nevěděli?“ nechápal Pong.

„Můj vůdce, vypadá to tak,“ konstatoval Kokot a snažil se připojit k místní datové síti.

„Přesuňte se k parkovacímu doku číslo 42,“ promluvil jiný kamenný hlas z reproduktoru.

„Rozumíme,“ odpověděl Kokot.

Přistávací místo bylo úplně na konci haly a už tam netrpělivě čekaly dvě kamenné postavy v průhledných skafandrech a dýchací maskou v místě kamenného obličeje.

„Ty vole, to sem zvědavej, co nás čeká,“ řekl Blázen a zapálil uvítací megabrko.

„Můj vůdce, uvidíme, mají blokováno připojení k celogalaktické datové síti,“ pověděl Kokot.

„Velmi zvláštní, u nás žádná taková síť není,“ vložil se John, kterému velmi zachutnaly lahvičky.

„Jdeme ven,“ zvedl se Kapitán, odklepl brko a pohlédl na Ponga.

„Buď ve střehu, ale v hlavě v klidu.“

„Šéfe, já sem v klidu úplně vždycky,“ zasmál se Pong a schoval meče pod oblečení.

„Tak vás tady vítám, teď už je úplně jasný, že jste nekecali a opravdu před náma stojí slavný Kapitán Blázen. Říkejte mi třeba Minerál, protože můj pravý jméno byste stejně nevyslovili. A tenhle se menuje Malý Vápno a bude váš průvodce.“

„Kde to sme a kdo ste?“ potáhl mocně Blázen.

„No ste na Neptunu a my tu žijem asi tři miliony let. Je tu prima klima, nikdo nás neruší. Až teda teď zatracený Číňani.“

„Jaktože sme o vás ještě neslyšeli?“ zeptal se Blázen.

„No, jednoduše, žijeme záměrně v izolaci a jen málo životních forem vašeho typu ví kde,“ vysvětlil Minerál.

„Čím se tady vůbec živíte?“ promluvil Kokot.

„Jak to jako myslíte? My máme trochu jiný životní cyklus než vy a jestli ste si nevšimli, máme skafandry, protože tohle prostředí nás zabíjí. Jinak se zabýváme vývojem kvantových procesorů. Umíme jedny z nejlepších a máme dost zákazníků z řad různých armád a civilizací. Každopádně tahle loď není z naší dimenze,“ řekl Minerál.

„To teda není,“ halasně se zasmál John.

„Fajn, že si rozumíme. Teď vás dovedeme do hotelu, kde budete ubytováni a později se sejdem v bordelu.“

„Vy tady máte bordely?“ podivil se Pong.

„No jasně, klienti je chtěj, k tomu chlast, drogy a kvalitní jídlo. Nejsme neandrtálci, ty vole,“ vydal ze sebe Minerál kamenný smích.

„A co vás se vůbec přivedlo?“ zeptal se Malý Vápno.

„Tak různě,“ odpověděl krátce Blázen a mocně potáhl.

Hotel byl velmi luxusní, v pozemském stylu říznutém různými přejatými znaky jiných civilizací. Přepážku obsluhovala umělá recepční.

„Náš nejnovější model, s tímhle chceme prorazit na trh,“ řekl Malý Vápno.

„Jaký má mentální výkon?“ zeptal se Kokot.

„Desetinu tvého. Neděláme běžné komerční modely příliš výkonné. Výkon poskytujeme jen speciálním klientům. Galaktická rada má ráda umělou inteligenci pod kontrolou. Už takhle se po vesmíru potuluje příliš mnoho umělých inteligentů. Žejo?“ mrkl s úsměvem Vápno na Kokota.

„Docela cynickej smysl pro humor,“ konstatoval Pong, který si všiml, že se poznámka robota dotkla.

„Se nediv, vzhledem ke stáří naší civilizace a vzhledem k tomu, že nejmladšímu místnímu osadníkovi je asi sto tisíc let, sme toho viděli a zažili hodně. Nás nic jen tak nerozhodí, ale teď je čas obhlídnout pokoje. Pokecáme později,“ zakončil Malý Vápno rozhovor a vyřídil s umělou recepční ubytování.

„Můj vůdce, to je kyselina sírová,“ naklonil se Kokot k Bláznovi.
„Mi neříkej, že si tu sračku fakt pouštěj do žil nebo co to maj v rukou,“ nechápal.
„Kapitáne, fakt je to čistej vitriol a dělá nám hrozně dobře. Nejenže vyčistí trubky od různýho organickýho bordelu, kterej se v nich může usazovat, ale navíc vyvolává neuvěřitelně libový pocity,“ vysvětlil Malý Vápno, protože viděl výraz v očích Bláznových, jenž vyděšeně pozoroval podnik plnej kamenných Neptuňanů, který si buchnama stříleli kyselinu.
„Šéfe, helejte koho sem potkal,“ přišel od baru Pong a vedl dva tuleně.
„Ale hovno, Předseda a Mamut,“ zvedl Blázen hlavu a pozdravil známé.
„Co tady děláte?“ zeptal se.
„Kapitán Blázen. Neuvěřitelný, jak se vždycky dokážete objevit na opravdu nečekaných místech. Kdo je váš společník?“ promluvil Předseda.
„To je John, byli sme na cestě za Madam Kawasaki a tady sme náhodou zastavili, když sme letěli kolem,“ odpověděl Kapitán.
„Náhody neexistujou,“ řekl Mamut a podíval se po Pongovi.
„No jo, mám nějakej matroš,“ řekl a začal rýsovat čáry.
„Hm, vy se znáte?“ divil se Vápno.
„Jo známe, Kapitána Blázna a jeho posádku zná skoro každej. To ste neviděli vyhlazení Zakázaný říše šílencem Pongem v přímým přenosu?“ kroutil hlavou Předseda a nechápal, že tohodle člověka někdo nemůže znát.
„Ne neviděli,“ řekl překvapeně Malý Vápno.
„To si děláš prdel? Tady máš záznam,“ vytáhl Předseda datovou flashku, „to fakt nechápu, taková vyspělá civilizace kameňáků a neviděli největší vyhlazovací akci v dějinách vesmíru,“ kroutil hlavou.
„Ach jo, Kapitáne, nic s nima nenaděláte, žijou hrozně izolovaně od okolního světa,“ pověděl Předseda a ohnul hřbet k připraveným lochnám.
„Co tady teda vlastně děláte? Můžeme vám nějak pomoci?“ zeptal se ještě jednou Mamut.
„Já nevím, když sme letěli kolem, tak sme zaregistrovali rychle letící modul, který měl přistát někde v těchlech místech. Vůbec nás nenapadlo, že by tady mohl někdo žít. Takhle blízko Země, ty vole,“ vysvětlil mu Blázen a přitom motal brko.
„Myslím, že už na vás žádný další velký překvapení ve Sluneční soustavě nečeká,“ zasmál se Mamut a vyjel lajny, který nechal Předseda.
„To já doufám a důvod vaší přítomnosti?“
„Blázne, my sem jezdíme nakupovat čpavek nejvyšší kvality a občas berem kapalnej vodík s heliem. Nejlepší možná potrava pro naše laboratoře,“ řekl Mamut.
„Jo ták, snad se ještě zdržíte, tyhle kamenný lidi mě trochu děšej,“ řekl Blázen a nabídl tuleňům lahváče.
„Sou v pohodě. Až je poznáš blíž, tak uvidíš, že jsou to celkem zábavný kusy šutrů a dej mi to brko,“ smál se Mamut a natáhl ruku.

Mezitím v přibližně té samé době na oběžné dráze Neptunu v čínské těžební lodi nastala katastrofická situace, během které se podělalo těžební zařízení a v uniklém čpavku zařvalo několik desítek členů obsluhy.

V prostoru kapitánského můstku vládl chaos a požár.

„Okamžitě vypustit veškerý vzduch v lodi a zapnout nouzový pohon. Musíme stanici stabilizovat nebo skončíme v atmosféře,“ křičel čínský kapitán.

„Soudruhu kapitáne, musíme dát šanci posádce, aby použila kyslíkové masky,“ zakřičel někdo z obsluhy.

„Dejte jim 20 sekund a pak vypusťte vzduch,“ odpověděl stručně kapitán a pořádně to s ním v kapitánském křesle házelo.

Lodí začal řvát varovný signál a ženský hlas čínsky odpočítával dvacet sekund, po jejichž uplynutí se otevřely všechny přechodové komory a do otevřeného vesmíru začala tryskat atmosféra s plameny. Byla to docela hezká podívaná, která samozřejmě neušla sensorům Moyi.

Zanedlouho kolem těžební stanice poletoval solidní nepořádek v podobě osobních věcí, nástrojů a jiných neupevněných předmětů spolu se zmrzlými těly nebožáků, kteří se včas nedostali k bezpečnostním úchytkům a kyslíku.

„Soudruhu kapitáne, požár je uhašen, ale nedaří se nahodit nouzový motory. Máme asi dvě hodiny, než spadneme do atmosféry,“ ohlásil jeden z podřízených.

Kapitán se krátce zamyslel, hodil pohledem po posádce a vzal do ruky mikrofon.

„Soudruzí, protože sme v prdeli, vydávám rozkaz k opuštění lodi. Celá posádka se okamžitě přesune k záchranným modulům.“

„Soudruhu kapitáne, to bude trochu problém. Nemáme záchranné moduly,“ opatrně řekl nejbližší muž.

„Jak nemáme?“ nechápal velitel.

„Soudruhu kapitáne, z úsporných důvodů nám sebrali polovinu a druhá půlka je v opravě,“ pokračovala obsluha.

„No co to...? Jaktože nic nevím?“ padl velitel celý zoufalý zpět do křesla.

„Soudruhu kapitáne, sám jste podepsal rozkaz,“ řekl opatrně muž.

„Tak to sme v prdeli. Právě teď je ideální čas připravit pozůstalost a poslat blízkým poslední rozloučení,“ vydal soudruh kapitán poslední rozkaz a odešel do kapitánské kajuty.

„Soudruzí, slyšeli jste soudruha kapitána, běžte vyřídit své věci poslední,“ řekl zástupce kapitána a také odešel.

V zábavním podniku mezi kamennými domorodci nastal rozruch, který neunikl Bláznově pozornosti.

„Malý Vápno, co se prosím děje?“

„Kapitáne Blázne, těžební stanice nad námi má poruchu a řítí se k povrchu. Začínají dopadat první trosky a očekáváme, že do hodiny na naši malou osadu dopadne hlavní část trosků a všechno tady zničí.“

„No a můžeme s tím něco udělat?“

„Můžeme, ale zrovna nemáme nikoho na oběžný dráze, aby navigoval naše obranné systémy,“ odpověděl Vápno.

„Mo... Moy...“, pokoušel se promluvit John, ale vysoké promile alkoholu v krvi mu v tom bránily.

„Můj vůdce, John chce říci, že máme nahoře Moyu,“ řekl Kokot.

„To je ale pravda, můžeš nás spojit?“

„Můj vůdce, mohu,“ pověděl Kokot a zapojil interní vysílačku. Rukou vyšrouboval své ucho a podal ho Bláznovi.

„Můj vůdce, mluvítka.“

„A ty vole, to si děláš prdel,“ rozesmál se Pong.

„Moyo, slyšíš mě?“ promluvil lehce s odporem Blázen do Kokotova ucha.

„Slyším, co je s Johnem?“ řekl Kokot hlasem Moyi.

„Vypil hodně pív, teď nemůže úplně dobře mluvit.“

„Aha, to mu přeju, pořád je ve stresu. Co pro vás můžu udělat?“

„Moyo, na oběžný dráze se hroutí těžební stanice. Mohla bys ji pro nás zaměřit, aby ji domorodci mohli sundat svejma zbraněma, než jim spadne na hlavu?“ zeptal se Blázen.

„A co bude s posádkou? Stále se ještě neevakovali, mají nějaké problémy.“

„Co s ní jako? Vždyť to sou jenom číňani. Jestli je chceš zachraňovat, tak máš půl hodiny. Pak potřebujem, abys provedla zaměření.“

„Myslím, že bych je mohla zachránit. Za půl hodiny se ozvu,“ odpověděla Moya a zamířila za stanicí v nouzi.

„Budeme muset jít do podzemí,“ řekl Malý Vápno, když do ochranné kupole začaly dopadat stále větší a větší trosky.

„Je to nutný?“ zeptal se Blázen.

„To je spíš kvůli vám, protože jestli na tuhle stavbu spadne něco velkého, tak asi bude problém s udržení atmosféry. Nám trocha padajícího plechu z nebe nemůže ublížit, se podívejte,“ ukázal kamennou rukou ven. A opravdu, těžké kusy čínské těžební stanice dopadaly na uklízející Neptuňany, od nichž se odrážely jako míčky.

„Šéfe, číhejte na ty idioty,“ smál se Pong a pozoroval tři postavy ve skafandrech, které běžely směrem ke kupoli. Nějaký čas se jim dařilo uhýbat dopadajícím troskám, ale jejich osud byl brzo zpečetěn.

„Asi je to nutný,“ pověděl Kapitán, když viděl, jakou prasečinu udělají padající kusy železa s humanoidním tvorem ve skafandru.

„Jsem rád, že souhlasíte, lodě návštěvníků budou v pořádku. Teď pojďme,“ řekl s úlevou v hlasu Vápno a vedl Blázna s dalšími hosty ke vstupu do podzemí.

Mohutný výtah je dovezl kilometr pod zem, kde se před nimi otevřela velká jeskyně rozdělená do mnoha sekcí s bary, hospodami a vykřičenými domy. Mezi tím korzovala většina humanoidních hostů, kteří se netrápili tím, co se děje nad jejich hlavami.

„Kapitáne, John neodpovídá, ale chci vám říct, že jsem zachránila většinu posádky,“ promluvila ze sluchátka Moya.

„Prosím tě, John si našel nějaký holky a odešel s nima na pokoj. Zaměř ty trosky a vypadni do bezpečí, místní chlupci nám předvedou nějaký svý zbraně, žejo Vápno?“ odpověděl Blázen.

„Hm...“ zamyslel se Vápno, „ale jo, původně sem myslel, že použijeme průmyslový trhavin, ale když slavnej Kapitán Blázen chce divadlo, není problém. Zavolám Minerálovi.“

„Není to ani tak kvůli mně, ale spíš tady kvůli Pongovi, von má hrozně rád zbraně,“ dodal Blázen.

„Šéfe, vy ste zlatej,“ zatetelil se blahem Pong a nasál lochnu.

„Tak jo, můžeme použít zbraně, Minerál nemá problém,“ ukončil Vápno rozhovor, „teď pojďte za mnou.“

Odvedl je do malé kontrolní místnosti, ve které bylo několik pohodlných křesel a chladíák s alkoholickými nápoji.

Pong ocenil přístroje a sedl si vedle Vápna, který zapnul konzoli. Po několika sekundách systémových hlášek měli dostupné ovládaní zbraní.

„Tak co já bych vám ukázal? Něco s pořádným výkonem, ne?“ zamyslel se Vápno a vybral zbraň.

„Pongu, doufám, že umíš mačkat odpalovací tlačítka,“ rýpl si ještě.

„Neser, vypadám jako debil?“ zasmál se Pong a položil prst na spoušť.

„Nevypadáš, připrav se na signál a pak to odpal. Budeme mít obraz a možná bysme ho mohli pustit na velkoplošný obrazovky, ať si užijou i ostatní,“ řekl Vápno a pustil obrazovky, na kterých začal běžet odpočet.

„Tak mi ho teda vyndej stará!“ zařval Pong a stiskl červené tlačítko. Nastalo tradiční ticho před bouří.

Jeskyně se otřásla a obrazovky ukázaly mohutný kouř stoupající z jedné okolní hory. Zanedlouho vylétla ohromná kamenná koule rychlostí, která dostačovala k překonání gravitace Neptunu.

„A co to kurva...?“ lekl se Pong.

„Náš kanón, máme jich tady dostatek, takže jsme schopni pokrýt střelbou kompletní okolí planety,“ řekl pyšně Malý Vápno.

„To zní docela hustě,“ pochválil obranu Blázen.

„Můj vůdce, podívejte,“ ukázal Kokot prstem na obrazovky.

Kamenná koule zrychlovala a nekompromisně přibližovala k rozpadající těžební stanici.

„No hustě teda,“ pokyvoval Blázen hlavou a kouřil brko.

Venku byl slyšet jásot a dav začal odpočítávat čas do srážky. Ta nastala zanedlouho a byla doprovázená mohutným výbuchem jádra pohonu. Do atmosféry exploze vyvrhla velký množství drobných trosek, které pomalu začaly padat k zemi.

„Pár hodin bude trvat, než se všechno pořádně usadí. Půjdeme pařit, protože to je všechno, co teďka zmůžeme,“ řekl Malý Vápno, vypnul terminály a zvedl se.

Běžela parádní pařba, během které poznali hromadu dalších nových lidí. Velmi příjemný rozhovor například proběhl se dvěma starými asiaty, ze kterých vypadlo, že jsou prvními průzkumníky, kteří provedli pokus o přistání na Neptunu.

„Jo, tak vaši loď sme viděli,“ řekl Blázen a nabídl starcům jointa. Ti neváhali a lačně ho vysáli.

„Tady je to hrozně vzácný zboží a viděl sem i perník u pana kolegy,“ řekl jeden z nich.

„S tím vám můžeme pomoci, to by neviděl jako problém. Proč ste tady vůbec zůstali?“ zeptal se Kapitán.

„Z jednoduchého důvodu. Naše loď by nepřežila návrat a hlavně, když sme to tady viděli, tak nám došlo, že fakt nesnášíme komunisty. Tady normálně lidi cestujou, nikdo neřeší jestli ste postavenej z uhlíku nebo nějakýho kamení. Takže sme tady zůstali a provozujeme kino. Mimochodem, Kanibalové z bažin jsou tu hrozně populární,“ vysvětlil druhý.

„Cože...?“ nasadil Kokot udivený výraz.

„Je tady velká komunita fanouškou hororových filmů, ti se poserou, až se dozvědí, že jste tady,“ smál se asiát a úplně se rozkašlal.

„Panečku,“ nechápavě kroutil hlavou Blázen.

Rozkřiklo se mezi místními rychle, že přijeli tvůrci Kanibalů z bažin. Znamenalo to jediné, další nekonečnou pařbu, ze které je vytrhl po několika dnech Minerál, který zastoupil vitriolem zcela sjetého Malé Vápno. Stručně jim oznámil, že trosky přestaly dopadat a venku probíhá úklid, takže je možný bezpečný přesun zpět na povrch Neptunu.

Vyjeli tedy výtahem zpět k obloze, ochranná kupole pro humanoidy byla opravena a natlakována atmosférou.

„Tady je solidní bordel,“ řekl Blázen, když zase spatřil pošmournou oblohu Neptunu.

„Bude brzo uklizeno, nechcete jít na procházku po okolí? Prohlédnout trosky, třeba najdeme něco zajímavýho, co bysme mohli dobře prodat,“ pověděl Malý Vápno, když viděl své soukmenovce pobíhat po povrchu s detektory kovů, radioaktivních materiálů a jiných dalších cenných materiálů.

Blázen se zamyslel, podíval po Pongovi a Kokotovi.

„Kde je John?“

„Můj vůdce, pořád ještě paří s holkama.“

„Jasně, půjdeme teda na procházku bez něj, ne?“

„Šéfe, mohli bysme, beztak...“ začal přemýšlet Pong.

„Přesně tak, mohla by to být zábava,“ doplnil myšlenku Blázen a pořádně potáhl z jointu.

Oblékli skafandry, Malý Vápno zase svůj sundal a čekali v přechodové komoře, než budou moci vyjít ven.

„K čemu ten velkej kufr na kolečkách?“ pohlédl Vápno na Kokota.

„To je zavazadlo, vozím v něm lahvičky pro Mého vůdce a různorodé věci, které se můžou hodit.“

„Aha,“ řekl Vápno a zmáčkl ovládání vnějších dveří. Zbytky vzduchu se syčením utekly ven a do přechodové komory vánek navál prach a krystaly vody.

Šedivý povrch pokrývaly kameny různých velikostí a mezitím ležely trosky čínské stanice. Malý Vápno zapnul detektor a vrhl se do pátrání.

„Postaráte se doufám o sebe sami, já tu budu mít teď pár hodin práci,“ řekl Vápno a přesunul pozornost k displeji zařízení.

„Samozřejmě, jestli najdeme něco zajímavýho, můžeme si to nechat? Nemáte tu nějaký debilní zákony?“ odpověděl Blázen a měl hroznou chuť na špeka.

„Nemáme, jenom postačí, když nález řádně ohlásíte,“ odsekl Vápno.

„Výborně, tak ti pěkně děkuju,“ usmál se Blázen a pozoroval odcházejícího hledače.

„Hele Kokote, máme nejlepší příležitost zapátrat po tom objektu. Máš pořád jeho signál?“

„Můj vůdce, nepřestal jsem ho sledovat a mám přibližně triangulovanou pozici.“

„Výborně, tak jdeme zabrat náš claim. Ved' nás,“ nadšeně řekl Blázen a vytáhl ze zavazadla detektor.

Procházeli troskami a nenacházeli nic zajímavého. Hromady pokroucených kovů, ohořelých drátů a sem tam nějaký zbytek lidského těla.

„Šéfe, tohle bude hledání jehly v kupce sena.“

„Pongu, máme čas, nikam nespěcháme. Zkusíme udělat to nejlepší, co bude možný. Beztak věřím Kokotovi, že půjde za signálem,“ odpověděl Blázen a prohraboval tyčí hromadu zčernalého harampádí.

Procházeli systematicky zabrané území a Kokot se sluchátky na uších a anténou v ruce pátral po místě dopadu předmětu.

„Můj vůdce, myslím, že jsem na stopě,“ vykřikl nadšeně Kokot.

„Neřvi, ty vole,“ odsekl Pong a nervózně se rozhlédl. Nikdo jim však nevěnoval pozornost.

„Výborně,“ zajásal Blázen a koukal Kokotovi přes rameno.

Signál je vedl úplně ke konci dopadového pole k velkým starým železným meteoritům, které našťestí rušily většinu detektorů Neptuňanů.

Zastavili u paty jednoho z nich a odložili přístroje. Kokot vytáhl ze zavazadla lopatu a začal odhazovat bordel a kamení. Vykopal asi půl metru, když narazil na kov.

„Můj vůdce, něco tam je,“ řekl a opatrně odstraňoval sutiny.

Vykopali očouzený box velikosti krabice od bot.

„Mám takový déja vu, snad z toho nevyskočí miniaturizovaná Urgha,“ zakroutil hlavou Kapitán.

„Mám to bezpečně otevřít nebo to odnesem do atmosféry?“ zeptal se Pong.

„Hm..., já nevím,“ začal přemýšlet Blázen.

„Můj vůdce, můžeme použít lokální podporu života,“ zamyslel se Kokot a šáhl hodně hluboko do zavazadla. Vytáhl malý válec, který položil několik metrů nedaleko a zmáčkl tlačítko. Předmět začal zvětšovat svůj objem, až z něj vyrostla pěkná unimo buňka poskytující základní životní podmínky.

„Mám kyslík na dvě hodiny pro jednoho člověka. Pongu bude to na tobě,“ řekl Kokot.

„Nemám problém,“ zasmál se Pong, popadl vykopávku a vstoupil do malé přechodové místnosti.

Kokot ještě vytáhl displej, aby viděli dění uvnitř.

„Copak ste to našli?“ objevil se zničehonic Malý Vápno.

„Netušíme, ale vydávalo to divnej signál. Necháme Ponga, aby zjistil, co je uvnitř,“ odpověděl Blázen a došlo mu, že by si mohl dát jointa, když viděl svého šíleného Číňana, jak dává pořádný lajnyl perníku. Neváhal a vlezl za ním.

Když ukojili pořádně své potřeby a vypili pár lahváčů u malého okna, rozhodli se konečně podívat, co to vlastně našli.

Pong vytáhl plasmový řezák a začal odřezávat víko připečené během průchodu místní agresivní atmosférou. Když měl hotovo, podíval se na Blázna.

„Šéfe, tak teď nebo nikdy,“ řekl a prudce trhl víkem.

Oba dva pohlédli dovnitř.

„A ty pyčo,“ pronesli současně a koukali jako blázni.

„Co tam je?“ ozval se hlas Malého Vápna.

„To neuvěříte,“ odpověděl šokovaně Blázen a mocně tahal z brka.

„To je dost, že ste mě vytáhli z týhle rakve. Vy ste co za kokoty a kde to sem?“ zazněl digitální hlas.

„Ale hovno, vono to mluví a svítí,“ konsternovaně řekl Pong.
„Proč bych nemluvil a nesvítíl? Vypadám snad jako nějaký blázen?“ odpověděl hlas.
„Ne vůbec,“ odpověděl stále šokovaný Blázen.
„Kdo vůbec jste? Zatím se chováte jako hulváti,“ pokračoval hlas.
„Ehm,“ cukl sebou Blázen, „já sem Kapitán Blázen a tohle je Pong, venku stojí Kokot s Malým Vápno.“
„Si děláte prdel, ne?“
„Vypadám, že se směju?“ zvýšil hlas Pong.
„Nevyšiluj kokote, nesměješ se, takže v klídku, jo?“ odpovídal lehce polekaný hlas.
„Tak to sem rád, že si rozumíme,“ řekl Blázen.
„Výborně, já jsem 790 a pátrám po nějakých bláznech. Nebudete to náhodou vy?“ řekl hlas v krabici.
„Jak to mám vědět? To se fakt jmenuješ 790? Si z nás děláš blázny, ne?“ zasmál se Blázen.
„To že vypadám takhle blbě, ještě neznám, že si dělám prdel ze svého jména. A vůbec, nemohli byste mě konečně vyndat?“ řekl napruženě digitální hlas.
„Sorry, ty vole,“ oklepal se Blázen a šáhl do krabice.

Položil na stůl hlavu robota velmi hrubých tvarů. Jeho obličejí dominovaly tři velké obrazovky, z nichž dvě zobrazovaly oči a třetí ústa.

„A ty vole,“ vytrěstil Pong oči a musel si narýsovat několik lajn. Blázen ostatně nelenil a motal brko jako prase.

„Kokote, tohle budeš muset vidět,“ řekl po chvíli Kapitán.

„Copak sem v ZOO, že se na mě budete chodit dívat?“ řekla robotí hlava.

„Teď je to ještě prd, oproti tomu co tě čeká za přehlídku,“ odpověděl Pong.

„Vás je tady víc?“ zeptal se 790.

„Plná planeta, některý lidi sou dokonce z kamení,“ zasmál se Blázen.

„Si ze mě děláte legraci, čůráci. Kdo to kdy viděl, lidi z kamení. Taková blbost,“ odsekl 790.

„Žádná blbost, je čas jít na procházku do civilizace,“ ukončil rozhovor Blázen a dokouřil brko. Pong natáhl pořádnou lajnu a dopil se Šéfem poslední lahvičky.

„Vypadáte jako nějaký feťáci, máte vůbec rozum?“ přivřel digitální oči 790, když všechno sledoval.

„Jo, máme. Pongu vezmeš ho ty, žejo? Já tu hlavu nechci poslouchat,“ pověděl Blázen a začal oblékat skafandr.

„Šéfe, bez problému,“ řekl Pong a uložil protestující 790 zpět do boxu.

„Nějaká primitivní varianta robota,“ prohlížel si Kokot nález.

„Jaká primitivní varianta, ty kokote. Já sem docela chytřej,“ oponovala robotí hlava.

„Pane kolego, to ještě uvidíme. Jakože se Kokot jmenuju,“ naznačil Kokot úsměv a zavlnil knírkem.

„Cože? Já sem se snad ocitnul v nějakým blázinci. Jeden blázen vedle druhýho,“ blikal 790 očima ve svých displejích.

„Co ty seš zač?“ sklonil se nad hlavu Malý Vápno. 790 přestal s pohyby očí, přivřel víčka a škvírou pozoroval kameňáka.

„Já sem v pohodě, ale ty máš nějaký přísně kamenej výraz,“ odpověděl po chvíli.

„Tohle bude případ, připojíme ho k přístrojům a pořádně rozpitváme,“ suše konstatoval Vápno.

„No moment, nejdřív si s ním popovídáme,“ vstoupil do diskuse Blázen.

„Můj vůdce, navrhoval bych přesun do chráněných prostor.“

„Rozumnej nápad, chci si zase zahulit.“

Malý Vápno je zavedl do excelentně vybavené laboratoře, kde pracovalo několik malých kameňáků v bílých skafandrech. Pong vyndal robotí hlavu a položil na pracovní stůl.

„Buď na mě opatrněj, nechci mít v obličejí škrábance,“ pověděl 790 a zamrkal.

„V klidu, v umění mučení sem expert,“ usmál se Pong a začal rýsovat lajny. Vápno mezitím mávl na jednoho z vědců, aby přišel ke stolu. Ten uposlechl a zanechal práce, kterou měl rozdělanou. Zapnul stůl a několik přístrojů. Nad 790 nastavil skener a spustil aparát, jenž začal nepříjemně bzučet.

„Doufám, že to nebude trvat dlouho, z toho zvuku mě příšerně bolí hlava,“ řekla robotí hlava.

Blázen s Pongem nasadili sluchátka a zabíjeli čas popíjením piva a užíváním drog. Trvalo nějaký čas, než místní vědátor dokončil zkoumání.

„Mám výsledky skenu. Je to velmi primitivní technologie z jiné dimenze. Mám ji vypnout?“ promluvil vítězoslavně.

„To ste se posrali, mě vypínat nebudete,“ zakřičel 790.

„Nikdo tě vypínat nebude, ale pověz proč si tady,“ podíval se po něm Blázen.

„Dobře, dobře. Asi vám budu muset něco říct, abyste mi konečně dali pokoj a mohli sme jít pařit. Já když vidím, jak si tady pěkně chlastáte, mám hned chuť na pořadnej mejdan s hromadou holek,“ zamrkal 790 očima.

„Co bys s nima jako chtěl dělat?“ nechápal Pong.

„No co, jsem sice malej a bez těla, ale to neznamená, že nejsem šikovnej,“ uraženě odpověděla hlava.

„Tak už přestaň s těma blbejma sarkastickejma řečma a něco řekni,“ potáhl Blázen z brka.

„Já už sem takovej,“ odsekl 790, „ale máte pravdu, sem z jiný dimenze a oproti tady panu kolegovi sem primitivní měňavka. Spokojení?“

„Maximálně,“ zachechtal se Pong a hlasitě nasál lajnu.

„Výborně, musel sem přiletět ze svý dimenze, abych varoval nějaký blázný před nadcházející tragédií, která může ovlivnit běh nejen této dimenze, ale i mnoha dalších. V podstatě se to týká všech možných i nemožných realit a proto jsem tady, protože nechci přijít o svoji realitu.“

„Vo co kurva jako jde?“ nechápal Pong.

„Jde o to, že se po našem vesmíru šíří všelijaký drby a postupem času jich docela přibylo. Jako není úplně normální, aby se šířily takový informace. Lidi z toho blázněj a nevěděj, jak se k tomu postavit. Celý města, celý planety propadly do šílených depresí a jejich obyvatelé páchali hromadný sebevraždy. V podstatě většina civilizací v průběhu několika desítek let kompletně zanikla a přežili jenom věřící.“

„Moment, tady ničemu vůbec nerozumím,“ típl Blázen vajgl a začal balit nové brko, „jaký informace, jaký šílenství, jaký sebevraždy a jaký kurva věřící?“

„Pane Blázen, normální věřící v posmrtný život. Vy nevěříte v život po smrti?“ zeptal se 790.

„Proboha, to fakt ne, mi neříkej, že ty jo,“ odpověděl Blázen a zapálil špek.

„Copak nemůže umělá inteligence věřit v posmrtný křemíkový život?“ zachechtal se svým digitálním hlasem 790.

„To je na velmi dlouhou a učenou diskusi, ale existují komunity elektronických bratří, kteří věří v život po životě,“ vložil Kokot do diskuse odborný příspěvek.

„Dobře, nebudem teda zabrušovat do zbytečných detailů, ale ty informace fakt vyděsily spoustu lidí a do řešení problému byly proto zapojeny velké týmy vědců a náboženských vůdců. Po mnoha letech bádání a studia prastarých archívů dokázali najít realitu, ve které existuje nějaký blázen, jenž by dokázal přicházející apokalypsu zastavit. Bohužel technologie známé v mé domovské realitě neumožňují přesun mezi dimenzemi živým organismům, takže přemluvili mě, abych se transportoval v malém nákladním boxu a našel toho blázna, který zachrání nekonečné množství vesmírů.“

„Šéfe, to je neuvěřitelná hovadina, furt nechápu koho hledá a vo co vlastně jde. Myslím, že mu slušně hráblo. Mohli bysme ho v baru postavit na pípu, aby bavil návštěvníky,“ kroutil Pong hlavou a v rytmu nasával lajny perníku.

„To si laskavě vyprošuju, já nejsem žádnéj exponát,“ oponoval 790.

„Jak poznáš koho hledáš?“ zeptal se Blázen.

„Vím, že se jedná o sedm statečných bláznů doprovázených třemi skoro nesmrtelnými. Měl by to být nebezpečný tým nekompromisních bláznů, kteří jsou považováni za nejnebezpečnější muže svého vesmíru a jako jediní můžou nadcházející šílenství zastavit.“

„Šéfe...?“

„Můj vůdce...?“

„Naprosto rozumím, kam míříte,“ odklepl Blázen brko a podíval se pořádně do očí 790. Ten přivřel ústa a nahodil naprosto nevinný výraz.

„Hele, ty robotí hlavo, jak je chceš najít. Víš ještě o nějakých poznávacích znameních?“

„Jeden ze šamanů povídal, že provozují velký byznys se štěstím a radostí.“

„To je mi ale náhodička a nestačili bysme ti my?“ Bláznovi se začínal rýsovat v obličeji velký rohlík.

„A proč byste mi měli stačit vy? Do sedmi vám ještě někdo chybí,“ oponoval 790.

„Nejsme tu všichni, jen sme museli zastavit, protože naše senzory zaregistrovaly tu tvoji létající krabici,“ smál se Blázen.

„A ti tři...?“

„Jednoho vidíš před sebou, našeho Kokota.“

„Co tu máte?“ ozval se známý hlas.

„Nazdar Předsedo, našli sme mluvící hlavu,“ přivítal příchozího vysmátý Kapitán.

„Heh, pěkná blbost. Můžu ji vzít k nám do ZOO našim předkům do bazénu na hraní?“ zeptal se Předseda.

„Podruhý opakuju, že nejsem žádněj exponát ani hračka pro tuleně, ty tuleni,“ protestoval 790.

„Dobře no, tak k čemu seš dobřej?“ pokračoval Předseda.

„Ke všemu, celou dobu tady tomu magorovi vysvětluju, že mi stačit nebudou, protože hledám pořádný blázný,“ odpověděla hlava.

„Proč by ti neměli stačit? Nenajdeš v Galaxii větších hrdinů, než je posádka Kapitána Blázna. A ten matroš jakej vyráběj, víš kolik lidí dělaj šťastnejma a radostnejma?“ nechápal Předseda o čem se diskutuje.

„Myslíš, že něco konečně řekne? Ještě furt se nevymáčknu, o co kurva jde,“ řekl Blázen, který se přestal smát.

„Jak nevymáčknu? Vždyť mě furt skáčete do řeči,“ rozladěně řekl 790, „ale když tady ten sud tuku tvrdí, že ste v tomhle vesmíru nejlepší, tak vám to řeknu. Mezi lidma se povídá, že nějaký zmrdi chystaj návrat z mrtvých, aby se mohli pořádně mstít za svoji smrt. A jediní, kdo je dokáží zastavit je sedm šíleně statečných bláznů.“

„To sme se toho dozvěděli, že sme o hodně moudřejší,“ ironicky řekl Blázen.

„Jaký zmrdi maj vstát z mrtvejch?“ s jiskrou v oku se zeptal Pong.

„Tak to nikdo neví, ale prej sou strašně hustý a příšerně nebezpečný,“ odpověděl 790.

„To mi vůbec nevadí, s nima si hravě poradím. A kde je najdu?“ pokračoval Pong, který ucítil krev.

„Jejich příchod je naplánován v brzké budoucnosti na místě, které nikdo nezná. Víc už fakt nevím. A chlapi, jestli jste to skutečně vy, tak sem měl víc štěstí než rozumu,“ řekla mluvící robotí hlava a lascivně zamrkala očima.

„Šéfe, to sme se toho fakt dozvěděli, Budeme s tím něco dělat?“

„Pongu, ty vole, já nevím. Navrhnul bych, abysme byli víc ve střehu, respektive ty. Prostě požádej tu svoji celogalaktickou obchodní síť, aby ti hlásila všechny podezřelý aktivity, který by se nás mohly týkat. A teď deme pařit s holkama, protože mi z týchle mluvící hlavy trochu hrabe.“

„Šéfe, nemám problém. Co s ním uděláme?“

„Pongu, potřebuju trochu uvolnit a musím nechat všechny ty nový informace propadnout mozkovejma filtra. Bylo jich hrozně moc a fakt nedávaj smysl. No a tohle mluvítko bysme mohli vzít sebou, beztak nám nemůže uškodit a třeba s ním bude ještě prdel.“

„Velevážený člověče, našel sem ty pravý. Teď to vím, protože poslední poznávací znamení sem vám neprozradil,“ chechtal se 790.

„O bože, jaký zase znamení? Si ještě neskončil?“ otráveně se zeptal Blázen.

„To už je opravdu poslední věc, ale hledaných sedm neohrožených má být milovníky paření a bordelů.“ odpověděla hlava.

„Tak to si našel fakt ty pravý,“ usmál se Blázen a hodil pohledem po Pongovi.

„Vem ho sebou a Kokot mu snad najde pozdějc v zavazadle nějakej vozejk, ať ho furt nemusíme tahat jak maňáska.“

„Patnáct nás pilo rum ze všech sil, johoho, na truhle nebožtíka. Čert a chlast ostatní dorazil, johoho, na truhle nebožtíkáááá!!!“ hulákal 790 digitálně hrubým hlasem a jezdil ve svém novém vozíku zhotoveného ze skateboardu. Kyselinou sírovou sfetovaní kamenní Neptuňané se drželi kolem ramen a notovali do rytmu písni hrubě kamennými hlasy.

Bylo to něco, co Kapitán Blázen ve svém životě ještě nezažil. Měl rád takové chvíle, protože mu připomněly, že ho stále ještě něco může ve vesmíru překvapit.

„Šéfe, je docela hustej, co?“ smál se Pong a rýsoval lajny.

„Můj vůdce, co s ním budem dělat?“

„Kokote, my nic. Vzhledem k tomu, že může rozhodovat sám za sebe a my nejsme otrokáři, necháme ho, ať se sám rozmyslí, co bude dělat dál,“ kouřil Blázen brko.

„Můj vůdce, vy ste rozený demokrat.“

790 byl centrem veškeré místní pozornosti. Neptunští kameňáci byli naprosto u vytržení z něčeho tak surově sarkastického.

„Blázne, co kdybysme jim do prdelí nacpali dynamitový patrony?“ přijela hlava na vozíku.

„Ses posral, vždyť to tady bude jak v kamenolomu,“ rozesmál se Blázen.

„Nemyslím si,“ vstoupil do rozhovoru Malý Vápnu, „zapalování prdů je naše oblíbená zábava, chvíli ještě počkejte, to něco uvidíte.“

„Cože?“ podíval se Blázen takovým tím divným pohledem.

„Čemu se divíš, když se dobře vyndáme, tak prdíme dusičnany. Stačí pár přísad do jídla a je z toho plynná výbušnina.“

„Ufff,“ setřel Blázen pot z čela, protože si nebyl jist tím, jestli by chtěl vidět na vlastní oči zapalování výbušných prdů. Bohužel však o hodinu později viděl a musel uznat, že to byl vskutku silný zážitek.

Mejdan probíhal po mnoho pozemských dní, než Blázen usoudil, že se začíná nudit a bylo by dobré pokračovat v původní trase výletu.

„Hele Kokote, běž najít Johna a zkus ho dostat do modulu, já jdu pro Ponga. Zkusim se co nejmíň zdržet loučením, protože tady určitě nejsme naposledy,“ řekl Blázen a zvedl tělo z pohovky.

Obešel všechny významné kontakty, které v poslední době posbíral, rozloučil se a vyzvedl Ponga z bordelu, kde dováděl s pěti mladými Neptuňankami.

„Ty vole, nech těch prasáren, odlítáme,“ řekl přes zavřené dveře, protože nechtěl úplně vědět, jak to asi vevnitř vypadá.

„Šéfe, dvě minuty a letím za vámi,“ zakřičel Pong a byl slyšet pád kamení na podlahu.

„Ach můj bože,“ potáhl Blázen z brka a odešel.

John Crichton byl úplně našrot a ležel na sedačce ve velitelském můstku. Kokot prováděl předstartovní úkony, Pong rýsoval dlouhé lajny a Kapitán Blázen seděl v kapitánské sedačce.

„Kokote, pal vocaď,“ řekl a zapálil brko.

„Můj vůdce, rozkaz,“ odpověděl Kokot a zapnul pohon.

„K nasrání, opouštět párty v nejlepším,“ řekl 790, který pojížděl po podlaze.

„Neboj, čeká tě mnohem lepší mejdan, budeš fakt za krutou celebrity,“ zasmál se Blázen a dál už nic neříkal.

„Kde jste k tomuhle přišli?“ zvědavě zkoumala Madam Kawasaki 790.

„Já sem přišel sám, roztomilá pičko,“ zamrkala hlava očima.

„A je slad'oučkej, mohla bych si ho nechat?“ zeptala se Madam.
„To nevím, je svobodnej, sám se musí rozhodnout, jestli tu chce zůstat,“ řekl Blázen.
„Růžový čumáčku, chtěl bys mě doprovodit do mých soukromých prostor?“
„Ale to víš žejo, roztomilá čubičko,“ nahodil 790 lascivní výraz, zavrnl sebou a vyplázl velmi dlouhý jazyk.
„Ale to si děláš prdel,“ ocenil velikost nářadí Pong.
„Nedělám,“ pyšně odpověděl 790 a předvedl s vozítkem pěkný trik.
„Kapitáne Blázne, vy se zabavíte sami, že? Já si jdu popovídat tady s tím novým úžasným hostem,“ řekla Madam Kawasaki a odešla v doprovodu robotí hlavy.
„Rozhodně, už to tady známe dobře,“ odpověděl Blázen s úsměvem.

„Kde to sem?“ probral se John a prvního spatřil, byl Pong s Bláznem v obležení spoře oděných holek.

„Johne, v klidu, na chvíli si odpad. Otevři si pivo a ubal brko, ať se probereš,“ řekl Kapitán.
„Tak to se omlouvám, že se vám takhle pokazil večírek, ale poslední si pamatuju hromadu divnejch lidí a pořádně vybavenej bar,“ přemýšlel a bolavě natahoval ruku pro oroseného lahváče.
„Si všechno pomatuješ dobře, bar je furt nedaleko,“ smál se Pong a pozdravil spáče lahváčem v ruce.

„Mám hroznej hlad, Moya je v pořádku?“ prohraboval rukou jídlo v mísách na stolech.
„V nejlepší pořádku. Je na oběžný dráze a dopřává si nějakou tu péči. Víš jak, drbání podbřišku, masáž zad a čištění otvorů,“ řekl Blázen.

„Tak to je hrozně fajn, taky si zaslouží chvilku pro sebe. Hele a nevypadá to tady trochu jinak? Mám takovej divnej pocit..,“ mumlal John a zapíjel sousta pivem.

„To neřeš, hlavně, že je pohoda. Takhle si to chtěl, ne?“ pověděl Blázen a nabídl mu jointa.
„V podstatě jo, až se vrátím zpátky domů do svý dimenze, začne zase celodenní nudná rutina. Možná bych měl jít se Scorpiem do podobnýho podniku. Třeba bysme našli nějakou společnou řeč,“ přemýšlel John nahlas.

„To bude záležet jen na vás dvou.“

„Když on je strašně nevypočítatelnej. Někdy je jak malý dítě, jindy se zase chová jako naprostej magor.“

„Johne, tak musíš najít jeho lidskou stránku, ten kousek člověka, který chce být úspěšný a milován,“ povídal opile Blázen.

„Jenže s ním nás nečeká dobrá budoucnost,“ pověděl John a bylo na něm poznat, že myšlenky tahá z hlavy jen s největším vypětím.

„Budoucnost umí někdy překvapit,“ konstatoval Kapitán Blázen prastarou moudrost a dopil láhev.
„To teda umí, ale jistý je, že teďka melem pěkně vypatlaný párty sračky. Kde sou vůbec holky? Chci jít za holkama,“ pokusil se John zvednout z pohovky, ale mozek a nohy mu to nedovolily. Těžce dopadl zpět, takže se natáhl pro dalšího lahváče a zubama ho otevřel.